

Προσφώνηση
Μητροπολίτου Προύσης Ἐλπιδοφόρου
κατὰ τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία
τοῦ Διακόνου Ἰωαννικίου Γρηγοριάδου
(Χάλκη, 27 Μαΐου 2018)

Τερολογιώτατε Διάκονε Ἰωαννίκιε,
προσφιλὲς τέκνον μου πνευματικόν,

Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς σήμερα, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ
τῆς πνοῆς τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐπὶ
τοὺς Ἁγίους Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους.

Ἦδη ἀνέγνωσες γιὰ τελευταία φορὰ ἀπὸ ἄμβωνος ὡς
Διάκονος τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο τὸ κατὰ Ἰωάννην, ὅπου ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει καὶ προφητεύει τὴν
ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς μαθητὲς καὶ στοὺς
πιστοὺς του. «Ἐάν τις διψᾷ, λέει ἐπὶ λέξει, ἄς ἔρθει σὲ
μένα καὶ ἄς ξεδιψάσει». Διότι «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ...
ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος».
Ὅσοι δηλαδὴ πιστεύουν στὸν Χριστό, οἱ ἴδιοι θὰ γίνουν
πηγές, ἀπὸ ὅπου θὰ πηγάζει νερὸ φρέσκο, ποὺ θὰ δίνει ζωή.

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀκροατὲς του
διχάστηκαν (σχίσμα ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν). Ἄλλοι
ἔλεγαν ὅτι εἶναι προφήτης, ἄλλοι ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ
Μεσσίας καὶ ἄλλοι τὸ ἀμφισβητούσαν λέγοντας: Μὰ οἱ Γραφεὲς
λένε ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυΐδ καὶ θὰ
προέρχεται ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ, ὄχι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, ὅπως
αὐτός. Δὲν γνώριζαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε γεννηθεῖ στὴ
Βηθλεέμ.

Ἐπῆρχε, ὅμως, καὶ μία ἄλλη μερίδα ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς
τοῦ Ἰησοῦ: οἱ ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν Φαρισαίων,
οἱ ὅποιοι εἶχαν ἐντολὴ νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν τόλμησαν
ὅμως: «οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας». Καὶ ὅταν
οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ρώτησαν γιατί δὲν τὸν
συνέλαβαν, τότε αὐτοί, ἀπλοϊκοὶ καὶ καθαροὶ στὴν καρδιᾷ
ἄνθρωποι, ἔδωσαν τὴν ἐξῆς ἐκπληκτικὴ καὶ ἀποστομωτικὴ
ἀπάντηση: «οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ
ἄνθρωπος». Ποτέ, δηλαδὴ, δὲν μίλησε ἔτσι ἄνθρωπος, ὅπως
αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος».

Τὸ ἴδιο τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὅποιοι πενήντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση βρίσκονται συγκεντρωμένοι σὲ ἓνα μέρος, διαπνέονται δὲ καὶ ἀπὸ ὁμοψυχία: «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό». Εἰδικά, ὅμως, τὸ σπίτι ὅπου ἦσαν καθήμενοι γέμισε ἀπὸ οὐράνιο ἦχο σὰν βία πνοή, ποὺ τράνταξε ὅλη τὴν περιοχὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συνέλθει ἐκεῖ πλῆθος ἀνδρῶν εὐλαβῶν ἀπὸ παντὸς ἔθνους, οἱ ὅποιοι παροικοῦσαν τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ εἶδαν τότε τὰ πλήθη τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους νὰ ἔχουν τὶς πύρινες γλῶσσες καὶ πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου νὰ λαλοῦν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ καθένας νὰ τὰ κατανοεῖ στὴ δική του διάλεκτο: «ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ».

Εἶναι, ὅμως, Πεντηκοστὴ σήμερα καὶ γιὰ σένα, ἀγαπητὲ πάτερ Ἰωαννίκιε. Ὅχι «προσωπική» Πεντηκοστὴ, ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται. Ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι πάντοτε ἓνα ἐκκλησιαστικὸ γεγονός καὶ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι προσωπικὴ ὑπόθεση. Πράγματι, σήμερα εἶναι ἡ δική σου ἡμέρα τῆς χειροτονίας, καὶ δὴ εἰς πρεσβύτερον. Παρὰ ταῦτα, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως καὶ στὴν Πεντηκοστὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἔτσι καὶ σήμερα, ἔτσι καὶ κάθε φορά, ὅταν πνέει εἶναι ἦχος ἐξ οὐρανοῦ, εἶναι πνοὴ βιαία φερομένη, ἡ ὁποία τραντάζει τὸν τόπο καὶ γεμίζει τὸν χῶρο, προσελκύει τοὺς εὐσεβεῖς καὶ τοὺς κάνει ἓνα σῶμα, τοὺς κάνει Ἐκκλησία.

Ἔτσι καὶ σήμερα, πάτερ Ἰωαννίκιε, ἡ χαρὰ σου εἶναι χαρὰ ὅλων. Εἶναι ἡ χαρὰ τῆς Ἀδελφότητός μας, εἶναι ἡ χαρὰ τῶν συμπροσευχομένων ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς, τῶν προσελθόντων φίλων καὶ συγγενῶν σου, εἶναι ἡ χαρὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Πατριάρχου μας, ὁ ὁποῖος σὲ ἐκόσμησε μὲ τὸ τόσο ὠραῖο αὐτὸ ὄνομα.

Ἦλθες στὸ μοναστήρι αὐτὸ ὡς ὁ διψῶν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καὶ ξεδίψασες ἀπὸ τὶς πνευματικὲς εὐλογίες καὶ τὴν χάρη τῆς θαυματουργοῦ ἐφροσύνης ἱερᾶς εἰκόνας μας τῆς Παναγίας Παυσολύπης. Τῶρα ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ρεῦσουν ἐκ τῆς κοιλίας σου ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος. Ἦλθε, δηλαδή, ἡ ὥρα νὰ λάβεις τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον γιὰ νὰ σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ὡς ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ νὰ ἱεουργεῖς τὰ ἀχραντα μυστήρια. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ συστείλεις τοὺς ἀγγελικούς σου πτέρυγες, τὸ διακονικὸ ὄράριο, καὶ

νὰ δεχθεῖς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τὸν ζυγὸ τῆς ἱερωσύνης γιὰ νὰ ψαύσεις τὸ μυστήριον.

Ἐκ τοῦ στόματός σου νὰ ἐξέρχονται μόνο ρήματα ζωῆς αἰωνίου. Νὰ λαλεῖς μόνο τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι κατὰ τὴν Πεντηκοστή. Καὶ τότε, ὅπως γιὰ τὸν Κύριο, ἔτσι καὶ γιὰ σένα θὰ λένε: «οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος». Διότι δὲν θὰ εἶναι δικά σου λόγια, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Γίνε τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γίνεις καὶ δοχεῖο τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στὴν Πεντηκοστή, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως γλώσσας καὶ φυλῆς, θὰ σὲ κατανοοῦν. Διότι ἡ γλῶσσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς ἀγάπης, γιὰ τὴν ὁποία διψοῦν ὅλα τὰ ἔθνη.

Γίνεσαι ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς καὶ ἐπωμίζεσαι εὐθύνη καὶ χρέος μεγάλο καὶ ἱστορικό. Διότι πρόκειται γιὰ τὴν Τερά Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος Χάλκης, τὴν ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, τὴν (Μονή) τὴν περιβεβλημένη μὲ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ ἀξία. Θὰ ἱερουργεῖς στὸ θυσιαστήριον αὐτό, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γενεὲς γενεῶν ἱεροσπουδαστῶν κατέθεσαν τὰ δάκρυα τῆς προσευχῆς τους, τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς τους, τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τους διακονίας, ἐκεῖ ποὺ ἐναπέθεσαν τὴ ζωὴ τους ὅλη, τὴ νιότη καὶ τὸ γῆρας τους. Καὶ ὅπου καὶ ἐὰν ἀπεδήμησαν στὸν κόσμον, σημεῖο ἀναφορᾶς τους, ὅπως ἡ πυξίδα στὸ βορρᾶ, παρέμεινε ἡ Τερά αὐτὴ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ μήτρα ἡ πολύτεκνος καὶ ἡ καλλίτεκνος τῶν στελεχῶν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σου τὰ εἶπα γιὰ νὰ φοβηθεῖς. Ἦδη, εἶμαι σίγουρος, ἀρκετὸς φόβος ἔχει καταλάβει τὴν ψυχὴ σου, διότι εἶσαι εὐλαβὴς καὶ εὐσυνείδητος. Σοῦ τὰ εἶπα γιὰ νὰ ἀναθαρρήσεις ἀναλογιζόμενος τὸ μέγεθος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ σοῦ ἐπιδεικνύει ὁ Αὐθέντης καὶ Δεσπότης μας, ὁ Οἴκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, ἀνατιθέμενος τὴν εὐθύνη τῆς φυλάξεως ἐνὸς τέτοιου θησαυροῦ τοῦ Γένους.

Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾶς τὴν ἱερωσύνη σου. Ἡ ἀγάπη, λοιπόν, ἔξω βάλλει τὸν φόβον. Τὰ γόνατα τὰ παραλελυμένα ἔρχεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὰ στηρίζει, θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀναπληρώνει τὰ ἐλλείποντα.

Μὴ φοβοῦ καὶ εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου,
τέκνον προσφιλέστατον !